

Ilyés Krisztinka

Kék és sárga

*A kár akaratlan létezését tükröz,
a hazugság kéken úszó.
Sárga fénylő pontok gyűrűje az éjjeli város.
A kék és sárga találkozása
elrontja az összképet, robban.
Halott testrészeket hagy maga után.
A szavak téglavárák, összedőlnek a tűzben.
A rímek elválnak egymástól,
a betűket betemetik az összetört maradványok.
Ott fekszel valahol a romok alatt.
Hiányzik a karod,
már odafent elvált a testedtől.
A nyakad hiányolja a fejed,
a végtagok az ujjakat.
Szeretem a különvált részeid,
így gyenge vagy.
Nem is vagy.
A kék megmaradt.*

Napra ébrednénk

*Utánam szaladtál, lassan
meglendítetted a kezem.
Forgolódtunk a szélben,
lepedőnk volt a fű.
Szemed fekete íriszén árnyékom tükre.*

*Egymásnak háttal ültünk,
verseket énekeltél, így vártad a hajnalt,
azt mondtad, szerelmes vagy a Napba,
és rám hasonlít.*

*Reggel lepedőnket
valaki kiteregette.*